

Súd: Okresný súd Považská Bystrica
Spisová značka: 4Csp/1/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3718200077
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 05. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Krivulčíková
ECLI: ECLI:SK:OSPB:2018:3718200077.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Považská Bystrica, sudkyňa JUDr. Katarína Krivulčíková, v spore žalobkyne O. L., nar. X.X.XXXX, trvale bytom N. XX/XX, G., právne zastúpenej Advokátska kancelária KONCOVÁ & PARTNERS, s.r.o., IČO: 47 256 907, Legionárska 7158/5, Trenčín, proti žalovanému PROFI CREDIT Slovakia s.r.o., IČO 35 792 752, Pribinova 25, Bratislava, právne zastúpenému Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., IČO: 47 233 516, Kubániho 16, Bratislava, o vydanie bezdôvodného obohatenia 1 523,95 Eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

Žalovaný je povinný vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie vo výške 1 523,95 Eur, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni primerané finančné zadost'učinenie vo výške 500,00 Eur, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Žalobkyňa má nárok na náhradu trov konania rozsahu 100%, ktorú náhradu trov konania je žalovaný povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu žalobkyne Advokátska kancelária KONCOVÁ & PARTNERS, s.r.o. do troch dní od právoplatnosti uznesenia o výške náhrady trov konania, ktoré po právoplatnosti tohto rozhodnutia vydá súdny úradník.

odôvodnenie:

1. Žalobkyňa sa svojou žalobou voči žalovanému domáhala vydania bezdôvodného obohatenia v sume 1 523,95 Eur, zaplataenia primeraného finančného zadost'učinenia v sume 500,00 Eur a priznať náhradu trov konania v rozsahu 100%. V žalobe uviedla, že uzatvorila so žalovaným zmluvu o spotrebiteľskom úvere, teda Zmluvu o revolvingovom úvere č. 8500028395 zo dňa 18.07.2013, na základe ktorej poskytol žalovaný žalobkyni úver vo výške 1 500,- EUR so splatnosťou 42 mesačných splátok s výškou splátky 80,37 EUR, s celkovou čiastkou na úhradu 3 375,54 EUR. Zároveň bola žalobkyňa povinná zaplatiť odmenu za poskytnuté služby vo výške 215,75 EUR. Zo Žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru - Zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500028395 podpísanej žalobkyňou 17.07.2013 a žalovaným 18.07.2013 vyplýva, že žalobkyňa v bode 5 žiada o poskytnutie úveru vo výške 1 500,- EUR so splatnosťou na 42 splátok, s výškou mesačnej splátky 80,37 EUR celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť vo výške 3 375,54 EUR s predpokladanou ročnou percentuálnou mierou nákladov za úver 70,01 %, ročnou úrokovou sadzbou úveru 70,01 % a s priemernou ročnou percentuálnou mierou nákladov za úver vo výške 48,52 %, poskytnutá čiastka revolvingu vo výške 790,84 EUR, pri predpokladanej ročnej percentuálnej miere nákladov 63,32 %, ročnej úrokovej sadbe 76,21 %, celkovej čiastke pri revolvingu, ktorú je povinná zaplatiť 1 928,88 EUR. V bode 6 vyššie citovanej žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru sú dopísané údaje o schválenom revolvingovom úvere, z čoho vyplýva, že poskytnutá čiastka úveru je 1 500,- EUR splatnosť úveru je 42 splátok, výška mesačnej splátky vrátane úrokov je 80,37 EUR celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť vo výške 3 375,54 EUR s predpokladanou

ročnou percentuálnou mierou nákladov za úver 67,35 %,ročnou úrokovou sadzbou úveru 70,01 % a s priemernou ročnou percentuálnou mierou nákladov za úver vo výške 48,52 %,poskytnutá čiastka revolvingu vo výške 790,84 EUR, pri predpokladanej ročnej percentuálnej miere nákladov 70,01 %, ročnej úrokovej sadzbe 76,21 %, celkovej čiastke pri revolvingu, ktorú je povinná zaplatiť 1 928,88 EUR. V zmysle bodu 13 predmetnej žiadosti, riadnym vyplnením a následným podpisom tejto žiadosti - zmluvy všetkými zúčastnenými stranami uzatvoril veriteľ s dlžníkom zmluvu o revolvingovom úvere, ktorej neoddeliteľnou súčasťou sú zmluvné dojednania. Z Oznámenia veriteľa o schválení úveru dlžníkovi - Zmluva o revolvingovom úvere č. 8500028395 zo dňa 18.07.2013 vyplýva, že dlžníkom je žalobkyňa a bol jej schválený úver vo výške 1 500,- EUR so splatnosťou na 42 mesiacov, s mesačnou splátkou úveru 80,37 EUR, s dátumom splatnosti prvej splátky úveru 01.09.2013, s dátumom splatnosti poslednej splátky úveru 01.02.2017, s mesačnou periodicitou splácania úveru, dátumom splatnosti splátky v priebehu periódy splácania v 1. deň, ročnou percentuálnou mierou nákladov úveru 67,35%, s priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov platnej ku dňu podpísania zmluvy o revolvingovom úvere 48,52 %, celková čiastka, ktorú musí žalobkyňa zaplatiť 3 375,54 EUR, odplata za poskytnutie služby podľa Dohody o poskytnutí služby 215,75 EUR s ročnou úrokovou sadzbou úveru 70,01 %. Schválená výška revolvingu 902,92 EUR , s výškou RPMN 70,01 %. Zmluva je spotrebiteľskou zmluvou v zmysle ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a zároveň spotrebiteľským úverom v zmysle zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v aktuálnom znení. Zmluvy o spotrebiteľských úveroch musia byť vo forme stanovenej zákonom č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v aktuálnom znení a musia obsahovať zákonné náležitosti stanovené týmto zákonom. Žalobkyňa má za to, že napadnutá zmluva neobsahuje zákonné náležitosti v zmysle zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení platnom ku dňu uzavretia zmluvy. Napadnutá zmluva je v rozpore s ustanovením § 9 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch. Vyplýva to zo skutočnosti, že v oboch prípadoch žalobkyňa so žalovaným spísali žiadosť o poskytnutie úveru v bode 5 a následne žiadosť bola podpísaná žalovaným. Z bodu 6 vyplýva, že sa nemá vyplňať, teda v čase uzavretia zmluvy - žiadosti táto časť nebola vyplnená, o čom svedčí aj iný typ písma, kde sú uvedené údaje o chválenom revolvingovom úvere. Žalobkyni následne došlo oznámenie veriteľa o schválení úveru - zmluva o revolvingovom úvere. Uvedené oznámenie nie je však podpísané zo strany žalobkyne. Z toho vyplýva, že žalobkyňa so žalovaným neuzavreli písomnú zmluvu o spotrebiteľskom úvere tak, ako to má na mysli ustanovenie § 9 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, nakoľko písomná forma bola uvedená len na žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru, pričom schválenie revolvingového úveru s uvedením výšky úveru a všetkých náležitostí týkajúcich sa splátok, úrokov, ročnej percentuálnej miery nákladov, boli uvedené len v oznámení veriteľa, ktoré žalobkyňa nepodpísala. Máme za to, že ide o nekalú praktiku žalovaného, nakoľko v čase podpisu zmluvy žalobkyňa nevie, v akej výške a s akými podmienkami jej bude schválený úver, pretože vypisuje len žiadosť o poskytnutie úveru a schválenie úveru jej má byť oznámené následne žalovaným, kde už nemá možnosť ovplyvniť výšku úveru, ani podmienky, za ktorých je úver poskytnutý. V zmysle ustanovenia § 11 ods. 1 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1. Zároveň máme za to, že napadnutá úverová zmluva je v rozpore s ustanovením § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch, nakoľko neobsahuje výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov a § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z. účinného v čase uzavretia zmluvy, zmluva musí obsahovať dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. V zmysle ustanovenia § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. f) a k). Zmluva o úvere, ktorá má byť podkladom pre zrážky zo mzdy je tak bezúročná a bez poplatková, z dôvodu absencie zákonom stanovených náležitostí, a to údaje o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov a o konečnom termíne splatnosti, pričom v zmysle ustálenej judikatúry všeobecných súdov, údaj 42 mesiacov nie je možné považovať za termín konečnej splatnosti úveru. Navyše, zmluva obsahuje úrokovú sadzbu vo výške 70,01 % ročne. V zmysle ustanovenia § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu. Uvedená odplata výrazne prevyšuje odplatu obvyklú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery. Podľa informácií NBS SR v júli roku 2013 bola priemerná ročná úroková miera pri spotrebiteľských úveroch poskytnutých v obchodných bankách 12,99 %. Dohoda o výške úrokov musí byť v súlade s § 39 Občianskeho zákonníka, teda nesmie sa priečiť dobrým mravom, inak je právny úkon absolútne neplatný. O takýto stav pôjde vtedy, ak dohodnuté úroky presiahnu mieru úrokov poskytnutých peňažnými ústavmi v čase uzavretia zmluvy (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 1MCdo/1/2009 zo dňa 31.07.2009). Úver poskytnutý žalobkyni sa teda podľa nášho názoru vzhľadom na hore uvedené považuje za bezúročný a bez poplatkov. Zároveň považujeme

Dohodu o poskytnutí služby súvisiacu s predmetným úverom za absolútne neplatný právne úkony. Poukázala na to, že v neposlednom rade vidí pre dôvod rozporu s dobrými mravmi neplatnosť zmluvy aj v časti dohody o poskytovaní služieb. Túto zmluvnú podmienku nemožno považovať za individuálne dojednanú, bola súčasťou vopred pripraveného formulára a na tom nemení nič skutočnosť, že k tejto zmluvnej podmienke nemusela žalobkyňa pristúpiť. Úprimnosť tohto úmyslu zo strany žalovaného by mohla doložiť samostatná zmluva a nie jedna zmluvná podmienka, ktorú musí budúci dlžník osobitne podpísať. K takto koncipovanej zmluve pristupuje dlžník v prvom rade s tým, že má záujem získať úver, musí akceptovať vopred pripravené zmluvné podmienky a obvykle nemá dost času dôkladne si zmluvu prečítať a dostatok odborných znalostí k tomu, aby odborné a cielene náročne formulované body zmluvy mohol vôbec z pohľadu ich obsahu a dosahu na jeho osobu posúdiť. Takto môže dôjsť k tomu, že sa zaviazne zaplatiť za službu, ktorú nedostal a ktorú vôbec dostať nemusí, čo spôsobuje v tejto časti jeho zjavne nevýhodné postavenie. Takéto zmluvné podmienky sú neprimerané, v neprospech spotrebiteľa, a teda neplatné. Navyše žalovaný už zaplatenú službu podmieňuje splnením ďalších podmienok (dlhodobá pracovná neschopnosť atď.) a dostáva dlžníka do situácie, keď hoci za službu zaplatil, nemusí podľa zmluvy nastať situácia, kedy by o zaplatenú službu mohol požiadať. Ďalej uviedla, že zaplatila žalovanému zo zmluvy doposiaľ sumu 2 808,20 EUR titulom úveru a sumu 215,75 EUR titulom Dohody o poskytnutí služby, pričom výška úveru bola 1 500,- Eur, a teda žalovaný je povinný žalobkyňu titulom bezdôvodného obohatenia vydať sumu 1 523,95 Eur, o ktorú sa na úrok žalobkyne obohatil. Ďalej si uplatnila výšku zadostučinenia vo výške 500,- EUR, ktorú považuje za primeranú výške úveru, morálnej a majetkovej ujme. Poukázala na ustanovenie § 3 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Je nepochybné, že žalovaný je podnikateľom v oblasti spotrebiteľských úverov a preto má konať v súlade so zákonmi na ochranu spotrebiteľa. Máme za to, že žalovaný porušil práva žalobkyne ako spotrebiteľa a je povinný zaplatiť žalobkyňu primerané finančné zadostučinenie, a to najmä s ohľadom na výrazný zásah do práv žalobkyne, neprimerané praktiky žalovaného pri vymáhaní úveru. Neustále výzvy a navyšovania dlžnej sumy zo strany žalovaného značne nepriaznivo pôsobili na zdravotný aj psychický stav žalobkyne. Na preukázanie svojich tvrdení žalobkyňa označila a predložila: Žiadosť o poskytnutie spotrebiteľského úveru revolvingového typu / Zmluvy o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu č. 8500028395 zo dňa 18.7.2013, Zmluvné dojednanie Zmluvy o revolvingovom úvere spoločnosti PROFI CREDIT Slovakia s.r.o., Rozhodcovskú zmluvu č. 8500028395 zo dňa 18.7.2013, Oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi - Zmluva o revolvingovom úvere č. 8500028395 zo dňa 18.7.2013, výpis z histórie účtu žalobkyne za obdobie 29.8.2012 do 27.3.2017, výpis z podnikateľského účtu žalobkyne za obdobie 15.7.2015 - 17.9.2015, výpis z osobného účtu žalobkyne za obdobie 26.2.2015 - 21.4.2015, výpis z účtu žalobkyne za obdobie 1.9.2015 - 30.9.2015, potvrdenie o zrealizovaní transakcie z účtu žalobkyne dňa 15.8.2013, potvrdenie o zrealizovaní transakcie z účtu žalobkyne dňa 23.1.2018, potvrdenie o zrealizovaní transakcie z účtu žalobkyne dňa 19.7.2013.

2. V horeuvedenej veci vydal tunajší súd platobný rozkaz č.k. 4Csp/1/2018-23 zo dňa 26.1.2018, ktorým žalobe žalobkyne vyhovel v plnom rozsahu. Proti platobnému rozkazu podal žalovaný odpor s vecným odôvodnením, na základe ktorého súd uznesením č.k. 4Csp/1/2018-49 zo dňa 15.2.2018 platobný rozkaz zrušil a ktoré uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 29.8.2017.

3. V odpore sa žalovaný k žalobe vyjadril, žiadal žalobu zamietnuť a priznať nárok na náhradu trov konania. Uviedol, že tvrdenia žalobcu o tom, že spotrebiteľ v čase uzavretia zmluvy nevie, v akej výške mu bude schválený úver, nakoľko bod 6 Žiadosti/Zmluvy je vyplnený veriteľom až následne odporujú ustanoveniam upravujúcim vznik úverovej zmluvy. Všeobecne platí, že na to, aby nejaká zmluva vznikla, musí mať obligatórne náležitosti ustanovené právnym poriadkom. Ak tieto dodržané nie sú, potom nedochádza k vzniku zmluvy. Ak však ide o iné ako obligatórne náležitosti (t.j. fakultatívne), potom absencia takýchto fakultatívnych dojednaní (či už pre ich neplatnosť, nedojednanie a pod.) má za následok len to, že takéto dojednanie nie sú platné. Ich nedodržanie ale nemá za následok nevzniknutie zmluvy. Aj podľa právnej teórie (napr. Fekete, I. : Občiansky zákonník. Komentár. EPOS. 2007, str. 119) : Všetky právne úkony ku svojej platnosti vyžadujú podstatné zložky, t.j. také, bez ktorých by nešlo právny úkon (essentialia negotii). Právny úkon okrem toho obsahuje/ môže obsahovať aj pravidelné zložky (naturalia negotii), ktoré sa pravidelne vyskytujú pri každom právnom úkone. V prípade právnych úkonoch sa z času na čas vyskytujú náhodné zložky (accidentalialia negotii). Pravidelné a náhodné zložky

právneho úkonu sú nepodstatnými zložkami právneho úkonu. Ich absencia nebráni tomu, aby išlo o platný právny úkon. Určenie podstatných zložiek právneho úkonu pre úverovú zmluvu vyplýva z § 493 Obchodného zákonníka. Podľa uvedeného ustanovenia Zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky. Z bodu 5 (návrhu) a z bodu 6 (prijatia) vyplýva, že žalobca požiadaval o úver v sume 1500,- Eur, so splatnosťou 42 mesiacov, pri výške mesačnej splátky 80,37 Eur. Z bodu 6 vyplýva schválenej úveru v sume 1500,- Eur, pri splatnosti 42 mesiacov a pri výške splátky 80,37 Eur. K tvrdeniu o nedostatku náležitostí zmluvy, ako termín konečnej splatnosti uviedol, že zmluva o úvere je tvorená ustanoveniami nachádzajúcimi sa nielen v listine označenej ako žiadosť o poskytnutie spotrebiteľského úveru revolvingového typu/zmluva o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu, ale aj zmluvnými dojednaniami. Obsah zmluvy tvoria aj zmluvné dojednania, ktoré sú v zmysle článku 13. sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy a prílohy tvoriace súčasť zmluvy o RÚ (článok 7., ods. 7.1 písm. g) zmluvných dojednaní). Z ustanovenia článku 4., ods. 4.5 zmluvných dojednaní vo všetkých prípadoch vyplýva Deň splatnosti poslednej splátky úveru, resp. revolvingu podľa posledného splátkového kalendára je dňom konečnej splatnosti úveru. Z ustanovenia článku 9., ods. 9.1 zmluvných dojednaní vyplýva Zmluva o RÚ je uzavretá na dobu neurčitú s tým, že revolving sa uskutoční za podmienok stanovených touto Zmluvou o RÚ. Deň splatnosti poslednej splátky úveru je uvedený v oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, čím je splnená požiadavka vyplývajúca z uvedeného zákonného ustanovenia. Na podporu uvádzaného poukazujeme na odôvodnenie rozsudku Krajského súdu v Prešove, č. k. 13Co/111/2014 - 166, ktorý ohľadne významu oznámenia veriteľa ako súčasť zmluvy súd uviedol v zmysle čl.7 zmluvných dojednaní (č.l.138) predstavuje zároveň toto oznámenie neoddeliteľnú súčasť zmluvy. Podľa vôle zmluvných strán teda toto oznámenie tvorí súčasť zmluvy uzavretej medzi jej účastníkmi. Vychádzajúc z počtu splátok, ich splatnosti je logické, že exaktný údaj o konečnej splatnosti úveru je zhodný s dátumom splatnosti poslednej splátky. Tvrdíme, že doba trvania zmluvy a tiež termín konečnej splatnosti úveru sú riadne uvedené a je splnená zákonná požiadavka. Okrem vyššie uvedeného rozhodnutia Krajského súdu v Prešove poukazujeme na to, že aj Súdny dvor EÚ vo veci C-42/15 uviedol, že uvedený údaj je možné uviesť v akomkoľvek dokumente tvoriacom zmluvu. Cit. „Článok 10 ods. 1 a 2 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS v spojení s článkom 3 písm. m) tejto smernice sa má vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument, ale všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 uvedenej smernice musia byť vyhotovené písomne alebo na inom trvalom nosiči.“ Vzhľadom k uvedeným skutočnostiam termín konečnej splatnosti vyplýva z Oznámenia o schválení úveru, zaslanom dlžníkovi. Predmetné oznámenie zároveň obsahuje aj údaj o dátume splatnosti prvej splátky. Ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. vyžaduje uvádzanie spôsobu započítania splátky na úver, istinu a úroky len v prípade len v prípade, ak sa splátky priradujú k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. O takýto typ úveru a prípad v zmluvnom vzťahu medzi sporovými stranami nejde. V súvislostiach s výkladom § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. je prvým ustanovením, ktoré treba zohľadniť § 9 ods. 5. Podľa jeho znenia spotrebiteľ má právo požadovať tzv. amortizačnú tabuľku obsahujúcu rozpis splátok, a členenie splátky. Ak by zmluva mala obsahovať rozpis splátky, potom nevidíme žiadny zmysel práva spotrebiteľa požadovať amortizačnú tabuľku podľa § 9 ods. 5 zákona. Veď dané údaje by už mal priamo v zmluve. To len potvrdzuje skutočnosť o tom, že záver založený na jazykovom výklade popiera význam § 9 ods. 5. Účelom právnej úpravy uvádzania splátky v spotrebiteľskej úverovej zmluve je to, aby bol spotrebiteľ informovaný o svojej povinnosti. Ak by zákonodarca sledoval, že zmluva má obsahovať rozpis splátky na časť istina, úrok a vo vzťahu ku každej zložke by bolo nutné uvádzať termín splatnosti či počet splátok, potom zákonná úprava práva spotrebiteľa vyžiadať si tzv. amortizačnú tabuľku by teda nemala žiadny význam (§ 9 ods. 5 v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvných vzťahov medzi stranami sporu), keďže takáto amortizačná tabuľka by už bola súčasťou zmluvy. To znamená, že zákonodarca by zbytočne konštruoval právo spotrebiteľa požadovať amortizačnú tabuľku, ak by tá už musela byť uvedená v zmluve (pri výklade § 9 ods. 2 písm. k), aký zaujal súd prvej inštancie). Pri zachovaní princípu racionality zákonodarcu je preto na mieste tvrdiť, že zákonodarca neuvažoval nad tým, aby právo na amortizačnú tabuľku konštruoval duplicitne. Pri zavedení § 9 ods. 5 zjavne bolo sledované právo spotrebiteľa podľa článku 10 odsek 2 písmeno i) smernice. Z uvedeného vyplýva, že pri už konflikte dvoch výkladových metód treba vychádzať z takého prístupu, ktorý umožňuje obidve metódy rešpektovať. Z pohľadu jazykového výkladu je to potom taký prístup, ktorý žiadne členenie splátky nepožaduje. Uvádzanie náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. platí pre všetky úvery bez ohľadu na to, či je splácanie anuitné (t.j. pomer časti určenej na istinu a časti na úroky sa v každej splátke mení,

výška splátky ako celku zostáva zachovaná po celú dobu splácania) alebo lineárne (pomer časti určenej na istinu a časti na úroky sa v každej splátke nemení, výška splátky ako celku zostáva zachovaná po celú dobu splácania). Je však sotva predstaviteľné ako užitočné a v záujme spotrebiteľa by bolo, aby sa v zmluve pri úvere s tzv. anuitnou splátkou uvádzalo x počet splátok s rozdelením na časť istina a úrok, ak toto rozdelenie bude pre každú splátku iné. Čiže prakticky pri úvere s maximálne povolenou dobou splácania 8 rokov (96 splátok) by išlo o 192 číselných údajov, ktorých výpovedná hodnota pre spotrebiteľa by bola nulová. Alebo pri úvere, pri ktorom spotrebiteľ spláca v splátkach len úrok a istinu uhrádza napríklad ku konkrétnemu dátumu. Takýto úver predpokladá výslovne § 9 ods. 2 písm. n) zákona č. 129/2010 Z.z. Je pomerne obtiažne zistiť, aký význam by malo uvádzanie rozpisu splátky pri takomto type úveru, ak je zo zmluvy jasné, že splátkou sa spláca len úrok (istina sa neamortizuje) a aká je výška splátky. Napriek tomu by pri jazykovom výklade právnej normy muselo byť uvádzané, že istina v splátke je 0,- Eur. Poukazujeme týmto na nesprávnosť jazykového výkladu, ktorý bol v napádanom rozsudku uvádzaný ako jediný. Uplatnenie jazykového výkladu právnej normy popiera aj povinnosť rešpektovať účinky újinného práva. V kontexte napádaného rozhodnutia sa potom samotné konanie o predbežnej otázke pred Súdnym dvorom EÚ vo veci C-42/15 a aj rozhodnutie javia ako zbytočné či bezvýznamné. Na strane druhej, rozhodnutia iných súdov SR súd používa v tejto veci bez opory v zákone na odôvodnenie svojho rozhodnutia. Pokiaľ ide o výšku odplaty za predmetné úvery, žalovaný uvádza, že namietané skutočnosti sú nesprávne pre rozpor s ustanoveniami § 497 a nasl. Obchodného zákonníka. Zmluvné strany sa dohodli na odplatnom požičaní peňažných prostriedkov. Zmluva o úvere je odplatnou zmluvou a na jej uzavretie je potrebná dohoda o podstatných náležitostiach, ktorými je dojednanie záväzku veriteľa poskytnúť dlžníkovi peňažné prostriedky, stanovenie sumy týchto peňažných prostriedkov a záväzok dlžníka peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky. Samotné dojednanie o výške úrokov nie je podmienkou pre vznik zmluvy o úvere. Žalovaný popiera tvrdenia žalobcu týkajúce sa úrokovej sadzby. Úverová zmluva, kam patrí aj Zmluva o revolvingovom úvere číslo 8500028395 uzavretá medzi účastníkmi, sa riadi ustanoveniami Obchodného zákonníka a v otázkach, ktoré neupravuje Obchodný zákonník, ustanoveniami Občianskeho zákonníka. Prednostné použitie Občianskeho zákonníka na spotrebiteľské vzťahy bolo do Občianskeho zákonníka zavedené zákonom č. 102/2014 Z.z. a účinné od 01.04.2015. Na uzavreté zmluvy sa preto môžu použiť len tie predpisy z Občianskeho zákonníka, ktoré v roku 2013 osobitne upravili otázky neregulované Obchodným zákonníkom. Úprava výšky úrokov pre úverovú zmluvu je uvedená v § 502 Obchodného zákonníka. Podľa daného ustanovenia Ak strany dojednávajú úroky vyššie než prípustné podľa zákona alebo na základe zákona, je dlžník povinný platiť úroky v najvyššie prípustnej výške. Z uvedeného vyplýva, že argument žalobcu zneplatňujúci dojednanie o úrokovej sadzbe ako celku je nielen nedôvodný, ale v rozpore s ustanoveniami zákona. Poukazujeme teda na skutočnosť, že v zmysle § 502 ods. 2 Obchodného zákonníka nie je v prípade úverovej zmluvy podľa zákona možné vysloviť neplatnosť celého dojednania o odplate ani v prípade, ak by tieto boli v rozpore so zákonom. Právna norma jednoznačne určuje iný následok, ako sa navrhuje podaným návrhom. Samotná výška odplaty (úrokov) bola v čase uzavretia Zmluvy upravená § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka. Uvedené ustanovenie teda predstavuje „zákon“, na ktorý sa odvoláva spomenutý § 502 Obchodného zákonníka. Výška odplaty za úver poskytnutý na základe spotrebiteľskej zmluvy bola teda k obdobiu uzatvorenia zmluvy upravená v zmysle ust. § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého Ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Pri posudzovaní obdobnosti prípadov sa prihliada najmä na finančnú situáciu spotrebiteľa, spôsob a mieru zabezpečenia jeho záväzku, objem poskytnutých peňažných prostriedkov a lehotu splatnosti. Zákonodarca v čase uzavretia zmluvy reguloval celkovú odplatu v súvislosti so spotrebiteľským úverom, nie iba jej jednu zložku - ročnú úrokovú sadzbu úveru. Logicky to vyplýva aj z tej skutočnosti, kedy pri dvoch rôznych poskytovateľoch úverov - bankových a nebankových subjektoch - síce môže byť úroková sadzba (jej výška) výrazne odlišná, avšak napríklad pri bankových poskytovateľoch celková odplata je tvorená aj správou úverového účtu, rôznymi poplatkami za vyhotovenia výpisov a pod. Zákonodarca preto výslovne stanovil, že sa bude právne regulovať celková odplata za poskytnutie finančných prostriedkov - uvedené teda nenachádza oporu v oblasti komparácie s úrokovými sadzbami bankových subjektov. V zákone bolo teda výslovne určené, že pri porovnávaní sa má zobrať nielen hodnota obvyklej odplaty, ale aj spôsob a miera zabezpečenia záväzku, objem poskytnutých prostriedkov a lehota splatnosti. Žalobca toto vôbec nerešpektuje, rovnako ako fakt, kedy aplikáciu ním označeného ustanovenia vylučuje práve hore citované ustanovenie podľa § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka. Odplata, ktorá je regulovaná v zmysle ust. § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, vyjadruje celkovú nákladovosť úveru pre spotrebiteľa (teda okrem úroku aj prípadne ďalšie poplatky, ktoré v súvislosti s úverom má zaplatiť s výnimkou tých, ktoré nie sú povinné a teda predpokladom

pre získanie úveru). Pri porovnaní výšky odplaty s hodnotu priemernej odplaty za spotrebiteľské úvery je na mieste záver, že táto nebola podstatne prevýšená. Obvyklou odplatou, vzhľadom na spôsob jej určovania v korelácii s tým, že ide o odplatu na finančnom trhu (nie na bankovom trhu) je práve hodnota priemernej odplaty určovanej Ministerstvom financií SR. Dohodnutá odplata v zmluve priemernú odplatu na finančnom trhu podstatným spôsobom neprevyšovala - za podstatné prevýšenie by bolo možné považovať odklon od priemernej sadzby o 25-27 %. Žalobca uvádza, že za neprijateľnú zmluvnú podmienku považuje Dohodu o poskytnutí služby z dôvodu, že bola obsiahnutá v rovnakom formulári ako samotná zmluva o revolvingovom úvere. Tvrdí, že v zmysle ustanovení dohody je povinný zaplatiť za niečo, čo mu po právnej stránke ani nemusí byť dodané. Žalovaný tvrdí, že Dohoda o poskytnutí služby je individuálne uzavretá, nejde o predpoklad a ani podmienku pre vznik zmluvy o úvere. Občiansky zákonník v § 52a ods. 1 určuje: „Ak sú uzavreté viaceré spotrebiteľské zmluvy pri tom istom rokovaní alebo sú zahrnuté do jednej listiny, posudzuje sa každá z týchto zmlúv samostatne.“ Pojem „individuálny“ znamená nielen reálnu možnosť spotrebiteľa určitú podmienku formulačne ovplyvniť, ale predovšetkým možnosť spotrebiteľa dosiahnuť, že takáto podmienka sa nestane súčasťou jeho vzťahu s dodávateľom bez toho, aby to zmenilo jeho postavenie oproti tomu stavu, ak by podmienku prijal, teda ho nebude zaväzovať na základe jeho vlastného rozhodnutia a toto rozhodnutie nemá vplyv na možnosť uzavrieť (v tomto prípade) úverovú zmluvu za takých podmienok, ako keby podmienku akceptoval. Dohoda o poskytnutí služby je samostatným právnym úkonom, ktorého vznik nie je podmienkou pre vznik zmluvy o úvere, a teda v zmysle vyššie uvedeného má právnu povahu individuálneho dojednania. Z bodu 8., ods. 8.6 Dohody o poskytnutí služby: „Veriteľ vyhlasuje, že uzavretie tejto dohody o poskytnutí služby nie je podmienkou uzavretia Zmluvy o revolvingovom úvere. Dlužník vyhlasuje, že túto Dohodu o poskytnutí služby uzatvára na základe slobodnej vôle, jej obsahu porozumel a svojím podpisom vyjadruje súhlas so všetkými jej ustanoveniami.“ Uvedené ustanovenie je len jedným z faktorov, ktorý každému spotrebiteľovi indikuje pri zachovaní jeho elementárnej zodpovednosti a obozretnosti oddelenosť dohody o poskytnutí služby ako niečoho samostatného od samotnej zmluvy o revolvingovom úvere. Dohoda o poskytnutí služby je osobitne podpisovaná. Tento fakt nielen zdôrazňuje jej samostatnosť od ostatného obsahu zmluvy o revolvingovom úvere. Dlužník podpísaním tlačiva Žiadosti/Zmluvy nepristupuje a neuzatvára automaticky Dohodu o poskytnutí služby. To, že uzavretie Dohody o poskytnutí služby je samostatné, napokon zdôrazňuje aj grafické rozlíšenie Dohody o poskytnutí služby od ostatného obsahu Zmluvy o RÚ. Pritom priemerný spotrebiteľ (v zmysle definície bodu 18 preambuly smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2005/29) t. j. osoba, ktorá je v rozumnej miere dobre informovaná, vnímvavá a obozretná si na základe uvedených okolností je vedomý, že dohodu neuzatvára ani automaticky so zmluvou o úvere, že jej uzavretie vyžaduje samostatný súhlas s ňou a tiež aký je význam takejto dohody. Aj v prípade žalobcu bolo uzavretie dohody slobodné a dobrovoľné, vedel o jej význame, právach a povinnostiach z nej vyplývajúcich. Na základe uvedeného žalovaný tvrdí, že dohoda o poskytnutí služby je individuálnym dojednaním v zmysle § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Nadväzne na to je po právnej stránke vylúčený záver o neprijateľnosti. Poskytnutie služby predpokladá iniciatívu dlžníka; dlžník bol s týmito skutočnosťami oboznámený ešte pred podpisom zmluvy, pričom k takto dojednaným ustanoveniam neformuloval žiadne výhrady a za rovnakých podmienok žiadal žalovaného o ďalšie úverové produkty. Oprávnenosť postupu žalovaného v prípade uzatvorenia dohody o poskytnutí služby podporujeme napríklad aj rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici, č. k. 43CoR/5/2016-14, ktorý ohľadne Dohody o poskytnutí služby (bod 45 odôvodnenia) uvádza: „... odvolací súd po zhodnotení skutočností zistených zo Zmluvy o revolvingovom úvere konštatuje, že v bode 8 Zmluvy o poskytnutí služby je dohodnutá odplata za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splátok úveru vo výške 168,17 Eur, pričom v bode 8.6 Veriteľ vyhlásil, že uzavretie tejto dohody o poskytnutí služby nie je podmienkou uzavretia Zmluvy o revolvingovom úvere, a dlžník vyhlásil, že túto dohodu o poskytnutí služby uzatvára na základe slobodnej vôle, porozumel jej obsahu a vyjadruje súhlas so všetkými jej ustanoveniami. Keďže ide o odplatu za dohodnutú službu, nebol dôvod, aby táto bola tiež zahrnutá do ročnej priemernej miery nákladov (RPMN) úveru. Postup žalovaného, ktorý si dohodnutú odmenu vo výške 168,17 Eur odrátal od poskytnutého úveru, vyplýva zo samotnej dohody v bode 8.1 Dohody o poskytnutí služby, žalobca teda s takýmto postupom súhlasil.“ Popierame dôvodnosť nároku na vydanie primeraného finančného zadostučinenia. Žalobca svoj „žalobný nárok“ opiera o ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z., podľa ktorého „Proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom

(ďalej len "kolektívne záujmy spotrebiteľov"). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.“ Žalovaný s poukazom na vyššie cit. zákonné ustanovenie uvádza, že žalobca neunesol dôkazné bremeno ani o základe a ani o výške svojho uplatneného nároku, t.j. v čom, resp. na akom základe si ho uplatňuje. Súčasne z tvrdení žalobcu nie sú zrejmé základné skutočnosti, ktoré na zdôvodnenie uplatňovania takeého nároky vlastne uplatňuje. Podaná žaloba neobsahuje ani odôvodnenia a ani preukázanie, ktorými platbami a kedy malo dôjsť k vzniku bezdôvodného obohatenia. Ak žalobca spája vznik bezdôvodného obohatenia s tým, že plnil v rozsahu väčšom, než mal, potom by túto skutočnosť mal preukázať. Na preukázanie svojich tvrdení žalovaný označil a predložil: Súhrnné informácie o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch bankami a pobočkami zahraničných bánk za 4. štvrtrok 2013.

4. Podľa § 180 C.s.p. vec prejednal a rozhodol v neprítomnosti žalobkyne, ktorej neúčast' na pojednávaní ospravedlnil právny zástupca. Rovnako sa nedostavil žalovaný a jeho právna zástupkyňa, doručenie predvolania vykázané má, svoju neúčast' ospravedlnila.

5. Súd vykonal dokazovanie oboznámením žaloby, Žiadosti o poskytnutie spotrebiteľského úveru revolvingového typu / Zmluvy o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu č. 8500028395 zo dňa 18.7.2013, Zmluvných dojednaní Zmluvy o revolvingovom úvere spoločnosti PROFI CREDIT Slovakia s.r.o., Rozhodcovskej zmluvy č. 8500028395 zo dňa 18.7.2013, Oznámenia veriteľa o schválení úveru dlžníkovi - Zmluva o revolvingovom úvere č. 8500028395 zo dňa 18.7.2013, výpisu z histórie účtu žalobkyne za obdobie 29.8.2012 do 27.3.2017, výpisu z podnikateľského účtu žalobkyne za obdobie 15.7.2015 - 17.9.2015, výpisu z osobného účtu žalobkyne za obdobie 26.2.2015 - 21.4.2015, výpisu z účtu žalobkyne za obdobie 1.9.2015 - 30.9.2015, potvrdenia o zrealizovaní transakcie z účtu žalobkyne dňa 15.8.2013, potvrdenia o zrealizovaní transakcie z účtu žalobkyne dňa 23.1.2018, potvrdenia o zrealizovaní transakcie z účtu žalobkyne dňa 19.7.2013, Súhrnných informácií o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch bankami a pobočkami zahraničných bánk za 4. štvrtrok 2013, vyjadrenia žalobkyne k odporu (dupliky) zo dňa 8.3.2018, vyjadrenia žalovaného (tripliky) zo dňa 6.4.2018.

6. Dňa 18.7.2013 žalobkyňa ako dlžníčka požiadala na základe Žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluvy o revolvingovom úvere žalovaného aby s ňou uzatvoril Zmluvu o revolvingovom úvere pod č. 8500028395. Žiadala, aby žalovaný poskytol úver s úverovým limitom 1 500,00 Eur, ktorý sa žalobkyňa zaviazala splácať v 42 mesačných splátkach po 80,37 Eur mesačne, a to pri ročnej úrokovej sadzbe 70,01%, RPMN 70,01% a priemernej RPMN 48,52%, celková čiastka, ktorú by musela pri úvere zaplatiť, predstavovala sumu 3 375,54 Eur. Ďalej žiadala o poskytnutie revolvingu do výšky 790,84 Eur pri ročnej úrokovej sadzbe revolvingu 76,21%, RPMN 63,32% a celková čiastka, ktorú by musela pri revolvingu zaplatiť, predstavovala sumu 1 928,88 Eur.

7. V bode 8., 8.1. Zmluvy je obsiahnutá Dohoda o poskytnutí služby uzavretá podľa § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka, ktorej predmetom je záväzok veriteľa poskytnúť dlžníkovi na jeho žiadosť a po splnení nižšie uvedených podmienok službu spočívajúcu v možnosti odkladu maximálne troch akýchkoľvek splátok úveru resp. revolvingu a záväzok dlžníka zaplatiť veriteľovi odplatu a/ za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok úveru vo výške 215,75 Eur a b/ za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu možnosti odkladu splatnosti splátok revolvingu vo výške 112,08 Eur v prípade, ak bude dlžníkovi revolving poskytnutý. Odplatu je veriteľ oprávnený na základe vlastného uváženia jednostranne znížiť, k čomu dlžník udeľuje veriteľovi svoj súhlas. Veriteľ je povinný písomne oznámiť dlžníkovi stanovenú zníženú výšku odplaty, pričom písomné oznámenie bude tvoriť prílohy tejto dohody o poskytnutí služby.

8. Neoddeliteľnou súčasťou uvedenej zmluvy boli Zmluvné dojednania Zmluvy o revolvingovom úvere spoločnosti PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o.

9. V ten istý deň strany uzatvorili Rozhodcovskú zmluvu č. 8500028395.

10. Z oznámenia veriteľa o schválení úveru dlžníkovi - Zmluva o revolvingovom úvere č. 8500028395 zo dňa 18.7.2013 vyplýva, že žalobkyňa bola schválená výška úveru 1 500,00 € so splatnosťou 42 mesiacov,

pričom dátum splatnosti prvej splátky bol 1.9.2013 a dátum splatnosti poslednej splátky 1.2.2017. Výška mesačnej splátky predstavovala 80,37 €. RPMN úveru bola v oznámení uvedená 67,35%, priemerná hodnota RPMN 48,52%, ročná úroková sadzba 70,01% a celková čiastka, ktorú musia dlžníci zaplatiť bola stanovená na 3 375,54 €.

11. Z predloženého žalobkyňou potvrdenia o realizovaní transakcie z účtu žalobkyne vo VÚB a.s. vyplýva, že dňa 19.7.2013 bola na účet pripísaná suma 1 284,25 Eur od Profi Credit Slovakia s variabilným symbolom 8500028395.

12. Z predložených listinných dôkazov, ako výpisov z histórie účtu žalobkyne v ZUNO BANK AG, výpisu obrátov z podnikateľského účtu žalobkyne v Slovenskej sporiteľni, a.s., výpisu obrátov z osobného účtu žalobkyne v Slovenskej sporiteľni, a.s. a potvrdení o realizovaní transakcie z účtu žalobkyne vo VÚB a.s. vyplýva, že na Zmluvu č. 8500028395 uhradila celkovo 2 808,20 Eur, a to platbami: dňa 15.8.2013 v sume 80,37 Eur, dňa 21.8.2013 v sume 80,37 Eur, dňa 23.12.2013 v sume 80,37 Eur, dňa 21.1.2014 v sume 82,85 Eur, dňa 20.2.2014 v sume 81,37 Eur, dňa 21.3.2014 v sume 80,37 Eur, dňa 22.4.2014 v sume 81,21 Eur, dňa 20.5.2014 v sume 82,00 Eur, dňa 19.6.2014 v sume 80,37 Eur, dňa 21.7.2014 v sume 80,37 Eur, dňa 20.8.2014 v sume 80,37 Eur, dňa 30.9.2014 v sume 40,00 Eur, dňa 23.10.2014 v sume 80,37 Eur, dňa 20.11.2014 v sume 80,37 Eur, dňa 23.1.2015 v sume 120,74 Eur, dňa 26.2.2015 v sume 40,00 Eur, dňa 31.3.2015 v sume 40,37 Eur, dňa 21.4.2015 v sume 80,00 Eur, dňa 6.5.2015 v sume 80,37 Eur, dňa 24.6.2015 v sume 40,37 Eur, dňa 25.6.2015 v sume 20,00 Eur, dňa 15.7.2015 v sume 80,00 Eur, dňa 31.8.2015 v sume 10,37 Eur, dňa 17.9.2015 v sume 81,00 Eur, dňa 20.11.2015 v sume 81,00 Eur, dňa 23.11.2015 v sume 81,00 Eur, dňa 22.12.2015 v sume 81,00 Eur, dňa 22.1.2016 v sume 81,00 Eur, dňa 23.2.2016 v sume 80,37 Eur, dňa 17.3.2016 v sume 81,00 Eur, dňa 20.4.2016 v sume 81,00 Eur, dňa 25.5.2016 v sume 50,37 Eur, dňa 24.6.2016 v sume 60,37 Eur, dňa 25.7.2016 v sume 55,37 Eur, dňa 23.8.2016 v sume 55,37 Eur, dňa 20.9.2016 v sume 60,37 Eur, dňa 26.10.2016 v sume 55,00 Eur, dňa 23.11.2016 v sume 55,00 Eur, dňa 21.12.2016 v sume 55,00 Eur, dňa 24.1.2017 v sume 51,00 Eur, dňa 22.2.2017 v sume 60,00 Eur.

13. Vo vyjadrení k odporu (v duplike) zo dňa 8.3.2018 žalobkyňa uviedla, že z odporu žalovaného proti platobnému rozkazu je zrejماً snaha navodiť, že Zmluva o úvere č. 8500028395 zo dňa 18.07.2013 (ďalej len „Zmluva“) je právne bezvadným právnym dokumentom. Svoje presvedčenie odvodzuje predovšetkým svojou interpretáciou zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len „Zákon“), interpretáciou záväznosti Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (ďalej len „Smernica“) pre konajúci súd a interpretáciou záväznosti Rozsudku tretej komory Súdneho dvora z 9. novembra 2016 sp. zn. C-42/15 (Home Credit Slovakia, a. s. proti H. G.) (ďalej len „Rozsudok C-42/15“) v prejednávacom spore. V tejto súvislosti však poukazuje na zásadu iura novit curia (súd pozná právo). V prvom rade na to, že podľa právnej doktríny smernica nemá všeobecnú záväznosť ako nariadenie, pretože je adresovaná iba členským štátom a nie všetkým fyzickým a právnickým osobám; ak bola smernica prebratá do slovenského právneho poriadku správne a včas, je nutné aplikovať slovenskú právnu úpravu. V zmysle rozsudku Súdneho dvora EÚ z 26. februára 1986, Marshall, samotná smernica nemôže ukladať povinnosti jednotlivcovi, takže sa na ňu ako takú nemožno odvolávať. (Uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 7. júna 2013 č. 5Cdo 5/2013). V Rozsudku C-42/15 Súdny dvor EÚ citoval z odôvodnenia Smernice pod bodom (9) a (30), že (9) Členské štáty by preto nemali mať možnosť zachovať alebo zaviesť iné vnútroštátne ustanovenia ako ustanovenia tejto smernice. (30) Táto smernica neupravuje otázky zmluvného práva, ktoré sa týkajú platnosti zmlúv o úvere. Členské štáty preto môžu v tejto oblasti zachovať alebo zaviesť vnútroštátne ustanovenia, ktoré sú v súlade s právom Spoločenstva. Slovenská republika prijala zákon o spotrebiteľských úveroch, ktorý nie je (a ani nemôže) byť v rozpore so Smernicou. V nadväznosti na uvedené tvrdenia žalovaného o tom, že Zmluva obsahuje všetky ustanovenia tak, ako mu to ukladá Smernica teda neobstoja, nakoľko náš zákonodarca vo svojej podrobnejšej úprave (t.j. v Zákone) vyjadril, čo považuje za náležitosti takejto Zmluvy. Pokiaľ ide o počet, výšku a termíny splátok, žalovaný vo svojom vyjadrení tvrdí, že zmluva obsahuje tieto údaje. Podľa nášho názoru tieto údaje v zmluve absentujú, na základe čoho sa daný spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Obligatórnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere je podľa Zákona o spotrebiteľských úveroch v znení platnom ku dňu uzavretia zmluvy výška, počet a termíny splátok, istiny, úrokov a iných poplatkov s absenciou ktorých je spojený ten následok, že úver je bezúročný a bez poplatkov. Má za to i s poukazom na ustálenú judikatúru v oblasti ochrany práv spotrebiteľa, že každý z atribútov vyjadrených v ust. § 9 ods. 2 písm. k) Zákona o spotrebiteľských úveroch sa

viaže ku každej z tam uvedených zložiek spotrebiteľského úveru majúceho sa v konečnom dôsledku zaplatiť. Teda ako k istine tak i k úrokom, a tiež k prípadným iným poplatkom (poplatok za poskytnutie úveru). Pokiaľ majú podľa žalovaného vytykané zákonné náležitosti vyplývať z Oznámenia žalovaného o schválení úveru, poukazuje na to, že tieto údaje absentujú v návrhu na uzavretie zmluvy, ktorý robil žalovaný (formulárová zmluva) a teda zmluva s takýmito náležitosťami nebola dohodnutá. Tieto údaje žalovaný jednostranne oznámil žalobcovi, a teda nemôžu byť ani súčasťou zmluvy, čomu svedčí, že na oznámení absentuje podpis žalobcu. Zo Zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. 8500028395 je zrejmé, že bod 5. (vyplňte) vyplnil dlžník podľa zmluvy dňa 17.07.2013 s tým, že bod 6. (nevypĺňajte) nebol v tom čase vyplnený, tento vyplnil žalovaný podľa zmluvy dňa 18.07.2013. Až následne dňa 18.07.2013 vyhotovil žalovaný Oznámenie veriteľa o schválení úveru, kde doplnil niektoré údaje k zmluve, toto oznámenie však nemal žalobca k dispozícii dňa 21.01.2014, preto oznámenie nemožno považovať za súčasť zmluvy, ale za nový návrh zmluvy, ktorý žalobca neakceptoval, nakoľko nie je opatrený jeho podpisom. Ako vyplýva zo súdnych rozhodnutí rozsudok Okresného súdu Považská Bystrica č. 5Csp/13/2017 (bod 39. odôvodnenia) a č. 7Csp/14/2017 (bod 28. odôvodnenia) oznámenie žalovaného o schválení úveru nemožno považovať za zmluvu a nie je ani jej súčasťou. Taktiež nemožno súhlasiť s argumentáciou žalovaného Zmluva o revolvingovom úvere nie je osobitným zmluvným typom a ZoSÚ ju neupravuje ako typ zmluvy (čo prakticky znamená, že uvedený zákon sa použije len na niektoré otázky spojené so spotrebiteľským úverom, ale nenahrádza a nevylučuje použitie právneho predpisu, ktorý typ úverovej zmluvy upravujú). Odhliadnuc od skutočnosti, že napriek označeniu Zmluvy o revolvingovom úvere, túto podľa jej obsahu za zmluvu o revolvingovom úvere nemožno považovať, máme za to s poukazom na Rozsudok Krajského súdu v Prešove č. 16Co/40/2016 bod 2. Odôvodnenia, že pokiaľ ide o zmluvu o spotrebiteľskom úvere, je potrebné prednostne aplikovať osobitný právny predpis, a to zákon o spotrebiteľských úveroch, v neupravených otázkach Občiansky zákonník. K námietkam žalovaného, že zmluva o revolvingovom úvere obsahuje termín konečnej splatnosti, uvádzame. Podľa Rozsudku Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 10Co/465/2015 zo dňa 29.01.2016, údaj „termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru nie je možné odvodzovať od termínov jednotlivých splátok, od počtu dní od uzavretia zmluvy a počtu splátok, spotrebiteľ musí pri danej forme spotrebiteľského úveru už na prvý pohľad bez akýchkoľvek matematických operácií presne vedieť, kedy, ktorým dňom dôjde ku konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.“ Podľa Rozsudku Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 23Co/311/2013 zo dňa 08.09.2014, „pokiaľ ide o konečnú splatnosť úveru, tá musí byť presne určená, teda konkrétnym dátumom splatnosti (napr. 15.03.2010)“. Nestačí len dedukcia z toho, kedy sú splátky splatné a koľko má byť splátok. Taktiež neobstojí tvrdenie žalovaného, že v prejednávanej veci neboli dokázané zákonným spôsobom ani žiadne oprávnené pochybnosti o platnosti právneho úkonu dohody o poskytovaní služieb. Má za to, že pokiaľ žiadosť/zmluvu pripravil žalovaný a ak má možnosť v zmysle dohody o poskytovaní služby hneď od poskytnutia úveru vyžadovať platenie za služby bez ohľadu na to či vôbec v budúcnosti žalobca služby využije alebo nie, čo je jednoznačne v neprospech spotrebiteľa v zmysle § 53 ods. 1 OZ, takáto podmienka je neprijateľná (53 ods. 5 OZ). Uvedenú podmienku už súdy vyhlásili za neprijateľnú (napr. Okresný súd Prešov v rozsudku č.k. 10C/291/2014 - 36 zo dňa 05.12.2014 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Prešov sp. zn. 15Co/70/2015 zo dňa 27.05.2015), o čom má žalovaný vedomosť. Ďalej poukazujeme i na tú skutočnosť, že žalobca mal v čase žiadania o poskytnutie úveru jediný záujem a to získanie úveru na preklopenie nepriaznivej situácie, preto nebolo v jeho záujme žiadať spoplatnené služby a to ešte také, ktoré vôbec nemusí dostať. Z uvedeného je preto predmetný úkon - dohoda o poskytovaní služieb pre nedostatok vôle neplatný. Medzi stranami je nesporné, že žalovaný poskytol žalobkyni úver za úrok, vyjadrený fixnou úrokovou sadzbou 70,01%. Na rozdiel od žalovaného žalobkyňa považuje obsah právneho úkonu, v ktorom je výška úrokov 70,01% ročne v čase, keď peňažné ústavy ponúkali spotrebiteľské úvery s priemernou ročnou úrokovou mierou pri spotrebiteľských úveroch vo výške 12,91% za taký, ktorý odporuje dobrým mravom, aj keď sa účastníci právneho úkonu na výške úrokov dohodli a takýto právny úkon je absolútne neplatný. Hoci maximálna výška úrokov (ako odplata za užívanie požičanej finančnej čiastky) pri peňažných pôžičkách ani pri úveroch nie je žiadnym právnym predpisom limitovaná a je ponechaná výlučne na dohodu zmluvných strán, nie je neobmedzená. Dohoda o výške úrokov totiž musí byť v súlade s ustanovením § 39 OZ, teda nesmie sa priečiť dobrým mravom. O takýto právny stav pôjde spravidla vtedy, ak dohodnuté úroky presiahnu mieru úrokov poskytovaných peňažnými ústavami v čase uzavretia zmluvy (Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 1M Cdo 1/2009). Zo samotnej dikcie ust. § 3 ods. 5 č. 250/2007 Z.z. jednoznačne vyplýva, že jediným predpokladom uplatnenia práva na primerané finančné zadostučinenie je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z.z. alebo osobitnými predpismi toho, kto za takéto porušenie zodpovedá. Žiadna reálna ujma sa preto nepreukazuje, takáto požiadavka žalovaného je nad rámec zákonného ustanovenia. Vzhľadom na to,

že zákon výšku primeraného finančného zadosťučinenia nestanovuje, máme za to, že je logické a spravodlivé, aby primerané finančné zadosťučinenie vychádzalo z ujmy vzniknutej žalobcovi, v dôsledku čoho bol nútený domáhať sa svojich práv v tomto konaní. Poukazuje na rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 4Co/395/2016-63 zo dňa 31.08.2017, podľa ktorého „Za správny považuje odvolací súd aj záver súdu o práve žalobcu na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Keďže žalobca v danom spore úspešne uplatnil porušenie práva ustanoveného právnym predpisom, vznikom mu aj podľa názoru odvolacieho súdu v zmysle hore uvedeného zákona nárok na zaplatenie finančného zadosťučinenia. Odvolací súd sa stotožnil aj s výškou finančného zadosťučinenia, keď bolo treba prihliadnuť aj k výške bezdôvodného obohatenia, ktorú sumu žalobca zaplatil žalovanému bezdôvodne, a tým aj na úkor svojej rodiny.“ Ďalej má za to, že žalovaný prijal plnenie z neplatného právneho úkonu, a preto musí toto plnenie vydať tak, ako je to špecifikované v žalobnom návrhu. Vzhľadom na to, že Zmluvu titulom absencie zákonných náležitostí považujeme za zmluvu bezúročnú a bez poplatkov, žalobca je povinný vrátiť žalovanému iba poskytnutú istinu úveru. Keďže zaplatil viac bez toho, aby žalovaný mal na túto sumu nárok, ide v tejto časti o bezdôvodné obohatenie žalovaného, ktoré je povinný žalobcovi vydať, no keďže tak dobrovoľne neučinil, domáha sa žalobca svojho nároku cestou súdu.

14. Vo vyjadrení (v triplike) zo dňa 6.4.2018 žalovaný uviedol, že Súdny dvor EÚ jednoznačne deklaroval, že ak sa má presadzovať vôľa európskeho normotvorcu, ktorá mala byť zabezpečená transpozíciou smernice, pre vnútroštátneho sudcu to v danom prípade znamená povinnosť eurokonformného výkladu, t. j. výkladu v súlade s cieľom, zmyslom a účelom transponovaných smerníc. Ústavný súd SR ustálil, že priamy účinok smernice neprichádza v danom prípade do úvahy, keďže ten existuje len vo vzťahu k jednotlivým členským štátom. Z tohto dôvodu nemôže priamo ukladať povinnosti jednotlivcom. Nepriamo mu však uložené byť môžu, o čo sa má pokúsiť vnútroštátny súd prostredníctvom eurokonformného výkladu vnútroštátnej normy. Autoritatívny výklad práva EÚ fakticky vylučuje, aby sa následne na vnútroštátnej úrovni realizoval dodatočný exkurz, či systematika vnútroštátnej úpravy, resp. konkrétneho zákona takýto výklad umožní. Zásada eurokonformného výkladu má totiž absolútnu interpretačnú prednosť. Význam a aplikovateľnosť nepriameho účinku v horizontálnych vzťahoch potvrdilo rozhodnutie vo veci Kücükdeveci (C-555/07), podľa ktorého (body 47 a 48) Napriek tomu sa povinnosť členských štátov vyplývajúca z určitej smernice na dosiahnutie výsledku stanoveného touto smernicou, ako aj ich povinnosť prijať všetky potrebné opatrenia všeobecnej alebo osobitnej povahy na zabezpečenie plnenia tejto povinnosti vzťahuje na všetky orgány členských štátov vrátane súdnych orgánov v rozsahu ich právomocí (pozri najmä v tomto zmysle rozsudky z 10. apríla 1984, von Colson a Kamann, 14/83, Zb. s. 1891, bod 26; z 13. novembra 1990, Marleasing, C-106/89, Zb. s. I-4135, bod 8; FacciniDori, už citovaný, bod 26; z 18. decembra 1997, Inter-EnvironnementWallonie, C-129/96, Zb. s. I-7411, bod 40; Pfeiffer a i., už citovaný, bod 110, ako aj z 23. apríla 2009, Angelidaki a i., C-378/07 až C-380/07, Zb. s. I-3071, bod 106. Z toho vyplýva, že uplatňujúc vnútroštátne právo, vnútroštátny súd, ktorý má podať jeho výklad, musí ho v čo v najväčšej možnej miere vykladať v zmysle znenia a účelu tejto smernice, aby bol dosiahnutý výsledok, ku ktorému táto smernica smeruje, a prispôbiť sa tak článku 288 tretiemu odseku ZFEÚ (pozri v tomto zmysle rozsudky von Colson a Kamann, už citovaný, bod 26; Marleasing, už citovaný, bod 8; FacciniDori, už citovaný, bod 26, ako aj Pfeiffer a i., už citovaný, bod 113). Požiadavka výkladu vnútroštátneho práva v súlade s právom Únie vyplýva zo systému Zmluvy, ktorá tým umožňuje vnútroštátnemu súdu, aby v rámci svojich právomocí zabezpečil plnú účinnosť práva Únie pri rozhodovaní o spore (pozri v tomto zmysle rozsudok Pfeiffer a i., už citovaný, bod 114). Smernica predstavuje sekundárny akt úijného práva, ktorý je typický tým, že vo svojej podstate zaväzuje len členský štát povinnosťou prijať právnu úpravu. Z judikatúry Súdneho dvora EÚ sa vyvodzuje a všeobecne uznáva princíp nepriameho účinku smernice spočívajúci v tom, že pochybenie štátu pri implementácii smernice sa rieši tzv. súladným (eurokonformným) výkladom. Poukázal na to, že nesprávna implementácia smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES do Zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom od 11.06.2010 a konanie pred Súdny dvorom Európskej únie vo veci C-42/15 boli relevantným dôvodom pre iniciovanie novelizácie Zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorá bola Národnou radou Slovenskej republiky schválená dňa 12.10.2017. V prvom rade poukazuje na to, že otázka eurokonformného výkladu vnútroštátneho práva v súvislosti so zákonom č. 129/2010 Z.z. bola donedávna posudzovaná rôzne a dospela až do stavu, kedy časť súdnej praxe negovala závery rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15. Túto prax jednoznačne stopol Najvyšší súd SR, ktorý v uznesení, č. k. 3Cdo 146/2017, vyslovil: „To však nič nemení na tom, že zásada konformného výkladu vyžaduje, aby sa súdy pri interpretácii vnútroštátneho práva usilovali dospieť k riešeniu, ktoré je v súlade s účelom sledovaným smernicou a zaručuje jej úplnú účinnosť (pozri

bližšie rozsudok Európskeho súdneho dvora C-212/07, bod 110).“ V kontexte napádaného rozhodnutia sa potom samotné konanie o predbežnej otázke pred Súdnym dvorom EÚ vo veci C-42/15 a aj rozhodnutie javia ako zbytočné či bezvýznamné. Nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. V zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z.z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. uvádza pojmy „výška“, alebo „počet“ či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je za použitia eurokonformného výkladu dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa. Uvedené závery potvrdzuje aj odôvodnenie uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, č. k. 3Cdo 146/2017 zo dňa 22.02.2018, v obsahu ktorého sa po konštatovaní vyššie uvedených skutočností uvádza tiež nasledovné, cit.: „Od 01. mája 2018 sa legislatívne pregnantnejším vyjadrením odstráni možnosť rôzneho výkladu predmetného ustanovenia, ktorú bolo možné (a potrebné) preklenúť už podľa doterajšej právnej úpravy jeho eurokonformným výkladom.“ Ďalej uviedol, že požiadavka na uvedenie termínu konečnej splatnosti úveru nie je požiadavkou na presnú dátumovú špecifikáciu. V takom prípade by zákonodarca logicky použil spojenie „dátum“ (tak ako napríklad uvádza pri náležitosti týkajúcej sa spotrebiteľa - „dátum narodenia“ alebo v § 10 ods. 2 písm. b), „dátumy čerpania“, ods. 2 písmeno c) „údaj o zostatku z predchádzajúceho výpisu a jeho dátume“ či ods. 2 písm. d) uvedeného ustanovenia „dátume a výške splátok“). Zo zákona je zrejmé, že pojem „termín“ a pojem „dátum“ nie sú používané ako synonymá v zákone, ale sa pre odlišné situácie, v ktorých sa má uviesť dátum a kedy termín. Podporne je možné poukázať aj na rozhodnutie Súdného dvora EÚ vo veci C-42/15, kedy samotný súdny dvor uvádza, že ohľadne splatnosti splátok nie je potrebné, aby zmluva uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok (výrok II rozsudku v spomenutej veci). Logickým dôsledkom a prepojením tohto záveru s náležitosťou „termín konečnej splatnosti“ je to, že postačuje také uvedenie údajov, ktoré termín konečnej splatnosti umožňuje identifikovať na základe v zmluve uvedených údajov. Zmluva o revolvingovom úvere obsahuje určenie „termínu konečnej splatnosti“ viacerými spôsobmi, a to určením podľa dátumu splatnosti splátok v jednotlivých mesiacov a počtu mesačných splátok, spôsobom vyplývajúcim z článku 4., ods. 4.5 zmluvných dojednaní, v zmysle ktorých dátum splatnosti poslednej splátky uvedený v oznámení o schválení úveru je zároveň termínom konečnej splatnosti. Poukazuje tiež na to, že záver žalobcu spájajúci bezúročnosť úveru s neuvedením termínu konečnej splatnosti odporuje tiež Smernici 2008/48/ES. Súdny dvor EÚ vo veci C-42/15 konštatoval, že Článok 23 smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 tejto smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybníť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Ani neuvedenie termínu konečnej splatnosti by nemohlo viesť k záveru o bezúročnosti úveru, pretože nie je v zmysle uvedené spôsobilé spochybníť možnosť, aby dlžník posúdil rozsah svojho záväzku v zmysle zmluvy. Závery označeného rozhodnutia Súdného dvora EÚ potvrdzuje aj zmena právnej úpravy v zákone č. 129/2010 Z.z., ktorá bola Národnou radou SR schválená dňa 12.10. 2017. Zákonom, ktorý sa mení a dopĺňa zákon č. 483/2001 Z.z. a ďalšie právne predpisy (medzi nimi aj zákon č. 129/2010 Z.z.) bolo schválené o. i. aj to, že (bod 32) „V § 9 ods. 2 písm. d) sa vypúšťajú slová „a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“. Dôvodom prijatia úpravy bolo zosúladenie zákona č. 129/2010 Z.z. so smernicou 2008/48/ES. Z toho je zrejmé, že požiadavka na uvádzanie „termínu konečnej splatnosti“ je požiadavkou nad rámec smernice (čo je v zmysle rozsudku SD EÚ C-42/15, bod 58 : Uvedené ustanovenie by sa však nemalo vykladať tak, že oprávňuje členské štáty, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti, než sú tie, ktoré vymenúva článok 10 ods. 2 uvedenej smernice.) a s jej uvádzaním či neuvádzaním ani nie je možné spájať následok v podobe bezúročnosti úveru. Dôvodnosť tvrdení žalovaného ohľadom náležitostí rozobraných v bodoch 2. a 3. tohto vyjadrenia potvrdzuje aj dôvodová správa k novele Zákona o spotrebiteľských úveroch, v ktorej sa výslovne uvádza: „Vypustenie náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere bolo nevyhnutné z dôvodu záverov Rozsudku Súdného dvora Európskej únie z 9. novembra 2016 vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a. s. / Klára Bíróová. V zmysle uvedeného rozsudku zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať len náležitosti výslovne uvedené v čl. 10 ods. 2 smernice 2008/48/ES, a to vzhľadom k tomu, že touto smernicou sa zabezpečuje úplná harmonizácia v oblasti spotrebiteľských úverov (v článku 22 ods. 1 smernice 2008/48/ES je uvedené, že „členské štáty nesmú zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto smernice.“ Ďalej poprel aj tvrdenie žalobcu o výške odplaty,

nakoľko táto je v súlade s právnou úpravou zohľadňujúcou priemernú odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu. Žalobca namiesto právnej úpravy účinnej v čase uzavretia zmluvy nedôvodne porovnáva štatistické údaje iného poskytovateľa úverov (za diametrálne odlišných podmienok schválenia, bonity, zabezpečenia atď.), navyše za stavu, kedy zákonodarca výšku odplaty reguloval explicitne. Tiež poprel dôvodnosť nároku na vydanie primeraného finančného zadosťučinenia. Žalobca svoj „žalobný nárok“ opiera o ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z., podľa ktorého „Protí porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len "kolektívne záujmy spotrebiteľov"). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.“ Žalovaný s poukazom na vyššie cit. zákonné ustanovenie uvádza, že žalobca neuniesol v prvom rade ani v minimálnom rozsahu dôkazné bremeno svojho uplatneného nároku, t.j. v čom, resp. na akom základe si ho uplatňuje. Súčasne z tvrdení žalobcu nie sú zrejmé základné skutočnosti, ktoré na zdôvodnenie uplatňovania takého nároku vlastne uplatňuje.

15. Podľa § 2 písm. a/, b/, d/ zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách účinného v čase uzatvorenia zmluvy (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“), na účely tohto zákona sa rozumie a) spotrebiteľom fyzická osoba, ktorá nekoná v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania, b) veriteľom fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá ponúka alebo poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti, d) zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom.

16. Podľa § 9 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu. Každá zmluvná strana dostane najmenej jedno jej vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi.

17. Podľa § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: a) druh spotrebiteľského úveru, b) obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o právnickú osobu, alebo meno, priezvisko, miesto podnikania alebo adresu trvalého pobytu a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o fyzickú osobu; ak je spotrebiteľský úver ponúkaný alebo zmluva o spotrebiteľskom úvere uzavieraná prostredníctvom finančného agenta, zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje aj údaje o ňom v rozsahu údajov ako u veriteľa, podľa toho, či ide o finančného agenta právnickú osobu alebo fyzickú osobu, c) adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, d) meno, priezvisko a adresu trvalého pobytu spotrebiteľa, e) identifikáciu osoby, ktorej vlastnícke právo k tovaru alebo službe neprechádza na spotrebiteľa okamihom odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby, a podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva k tomuto tovaru alebo službe spotrebiteľom, f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, g) celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie, h) opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje, a cenu tovaru alebo služby, ak ide o spotrebiteľský úver vo forme odloženej platby za tovar alebo poskytnutú službu alebo ak ide o zmluvu o viazanom spotrebiteľskom úvere, i) úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, podmienky, ktoré upravujú jej uplatňovanie, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, ako aj časové obdobia, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, podmienky a spôsob vykonania tejto zmeny; ak sa za rôznych podmienok uplatňujú rôzne úrokové sadzby spotrebiteľského úveru, uvádzajú sa tieto informácie o všetkých uplatniteľných úrokových sadzbách spotrebiteľského úveru, j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov, k) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom

s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia, l) právo spotrebiteľa vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky podľa odseku 5, ak sa amortizuje istina na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere na dobu určitú, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere, m) súhrnný prehľad, ktorý obsahuje lehoty a podmienky splácania úrokov a súvisiacich pravidelných a nepravidelných poplatkov, ak sa poplatky a úroky majú platiť bez amortizácie istiny, n) prípadne poplatky za vedenie jedného alebo viacerých účtov, na ktorých sa zaznamenávajú platobné transakcie a čerpania, ak je otvorenie účtu povinné, spoločne s poplatkami za používanie platobných prostriedkov na platobné transakcie a čerpania a inými poplatkami vyplývajúcimi zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere a podmienkami, za akých sa tieto poplatky môžu zmeniť, o) úrokovú sadzbu, ktorá sa použije v prípade omeškania spotrebiteľa s platením splátok, a spôsob jej úpravy a prípadné poplatky pri neplnení zmluvy o spotrebiteľskom úvere, p) upozornenie týkajúce sa následkov nesplácania spotrebiteľského úveru, q) veriteľom vyžadované ručenie alebo poistenie, r) výšku poplatkov hradených spotrebiteľom za úkony notára, ak sú veriteľovi známe, s) informácie o právach podľa § 15 a podmienky ich uplatnenia, t) právo na splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti, postup pri takom splatení spotrebiteľského úveru a spôsob určenia výšky poplatku za splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti podľa § 16, u) spôsob zániku záväzku zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, v) informáciu o možnosti mimosúdneho riešenia sporov zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, w) právo na odstúpenie od zmluvy o spotrebiteľskom úvere, lehotu, počas ktorej možno toto právo uplatniť, a ďalšie podmienky jeho vykonania vrátane informácie o povinnosti spotrebiteľa zaplatiť čerpanú istinu a príslušný úrok podľa § 13 ods. 3, ako aj o výške úroku za deň alebo o spôsobe jej výpočtu, x) názov a adresu príslušného kontrolného orgánu podľa § 23, y) priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 21 ods. 2 za príslušný kalendárny štvrtrok; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrtrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrtrok.

18. Podľa § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1, b) zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y), c) zmluva o spotrebiteľskom úvere formou povoleného prečerpania, ktorý sa musí splatiť na požiadanie alebo do troch mesiacov, neobsahuje náležitosti podľa § 10 ods. 1 alebo d) v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa, e) veriteľ spotrebiteľský úver poskytne finančnými prostriedkami v hotovosti.

19. Podľa § 39 Občianskeho zákonníka, neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

20. Podľa § 52 ods. 1 - 4 Občianskeho zákonníka účinného v čase uzatvorenia zmluvy, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

21. Podľa § 451 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezodôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

22. Podľa § 3 ods. 5 posledná veta zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

23. Na základe vykonaného dokazovania je nepochybné, že strany sporu uzatvorili dňa 18.7.2013 zmluvu o revolvingovom úvere č. 8500028395, ktorou žalovaný poskytol žalobkyni úver vo výške 1 500,00 € a žalobkyňa sa tento zaviazala splatiť v 42 mesačných splátkach po 80,37 €. Na základe uvedenej zmluvy žalovaný zaslal žalobkyni oznámenie o schválení úveru. V rámci samotnej zmluvy o revolvingovom úvere strany Dohodu o poskytovaní služieb (bod 8 zmluvy). Taktiež strany sporu uzatvorili v uvedený deň Rozhodcovskú zmluvu.

24. Z predloženej zmluvy nepochybne vyplýva, že ide o typovú spotrebiteľskú zmluvu v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzavretia zmluvy a v zmysle Občianskeho zákonníka účinného v čase uzatvorenia zmluvy. Základnou črtou spotrebiteľských zmlúv je to, že sú pre spotrebiteľa vopred pripravené a nie je vytvorený priestor na dojednávanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny. Úver poskytnutý žalovaným žalobkyni túto charakteristiku spĺňa, žalovaný v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti poskytol žalobkyni ako fyzickej osobe úver, pričom z obsahu spisu nevyplýva, že by žalobkyňa pri uzatváraní tejto zmluvy konala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, resp. že by jej bol poskytnutý úver na výkon zamestnania, povolania, a z tohto dôvodu sa považuje za spotrebiteľa. Zo samotnej zmluvy je ďalej zrejmé, že žalobkyňa nemohla individuálne ovplyvniť jej obsah, bola už vopred pripravená na predtlačnom formulári, nakoľko sa uzavierala vo viacerých prípadoch pre veľký počet spotrebiteľov. Súčasťou zmluvy boli bez akýchkoľvek pochybností zmluvné dojednania, ktoré rovnako žalobkyňa ovplyvniť nemohla, nakoľko taktiež boli pripravené už vopred pre veľký počet spotrebiteľov. Navyiac tieto nie sú stranami sporu podpísané.

25. Ako už bolo uvedené, zmluva o revolvingovom úvere je nepochybne zmluvou o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch. Tento zákon účinný v čase uzatvorenia zmluvy ustanovoval v § 9 podstatné náležitosti spotrebiteľskej zmluvy, a to že zmluva musí okrem iného obsahovať konečnú splatnosť úveru a výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov pod následkom bezúročnosti a bez poplatkovosti úveru v prípade ich absencie. Preskúmaním zmluvy uzatvorenej stranami sporu mal súd za preukázané, že vyššie uvedené údaje v zmluve absentujú. Zo samotnej zmluvy nevyplýva ani splatnosť jednotlivých splátok a ako termín konečnej splatnosti je uvedený iba údaj 42 mesiacov, pričom súd má za to, že termín konečnej splatnosti musí byť vyjadrený konkrétnym dátumom a nie len udalosťou závislou od vôle zmluvnej strany. To isté platí aj o splatnosti jednotlivých splátok, teda zo zmluvy musí jednoznačne vyplývať konkrétny deň v mesiaci, kedy je platná splátka úveru. Hoci termín konečnej splatnosti ako aj samotná splatnosť jednotlivých splátok vyplýva z oznámenia žalovaného o schválení úveru, toto oznámenie nemožno považovať za zmluvu a nie je ani jej súčasťou.

26. Okrem toho žalovaný uzatvoril s žalobkyňou zmluvu o revolvingovom úvere, na základe ktorej jej ako vyplýva z predloženého potvrdenia o zrealizovaní platby poskytol dňa 19.7.2013 sumu 1 284,25 Eur, a to pri ročnej úrokovej sadzbe 70,01 %, pričom súd považuje túto zmluvu v časti dohodnutých úrokov považuje za neplatnú pre rozpor s dobrými mravmi. Súd v tejto súvislosti poukazuje na skutočnosť, že sa nemožno stotožniť s názorom, že by výška úrokov závisela len od dohody účastníkov zmluvy o spotrebiteľskom úvere, nakoľko i tu platí ustanovenie § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého výkon práv a povinností, vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

27. Neprimerane vysoké úroky dojednané pri zmluve o spotrebiteľskom úvere sú všeobecne považované za odporujúce uznávaným pravidlám správania a mravným princípom spoločenského poriadku, a teda sú v rozpore s dobrými mravmi. Požiadavka na neprimerané zmluvné úroky môže za istých okolností v sebe obsahovať i skutkovú podstatu trestného činu úžery, kedy dohoda o neprimeraných úrokoch je neplatná pre rozpor so zákonom, alebo v iných prípadoch pre rozpor s dobrými mravmi.

28. Podľa ustanovenia § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka je úlohou súdu, aby podľa svojho uváženia v každom jednotlivom prípade vzhľadom na rozhodujúce okolnosti starostlivo posúdil, či konanie účastníka občianskoprávneho vzťahu je v súlade alebo v rozpore s dobrými mravmi. Pri dojednaní úrokov zo spotrebiteľského úveru koná v súlade s dobrými mravmi len ten veriteľ, ktorý požaduje od dlžníka (spotrebiteľa) primeraný úrok, teda primeranú odmenu za užívanie poskytnutej istiny a ktorý svoje voľné peňažné prostriedky mieni „zhodnotiť“ obvyklým spôsobom. Nezodpovedá všeobecne uznávaným vzťahom medzi ľuďmi, aby veriteľ poskytoval úvery za neprimerané až úžernícke úroky. Neprimeranou,

a preto odporujúcou dobrým mravom, je taká výška úrokov zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorá podstatne presahuje úrokovú mieru v dobe dojednaní obvyklú, určenú najmä s prihliadnutím k najvyšším úrokovým sadzbám, uplatňovaným bankami pri poskytovaní úverov. Uvedené konštatoval aj Najvyšší súd SR v rozhodnutí zo dňa 26.4.2012, sp. zn. 5 Cdo 26/2011, keď uviedol, že neprimeranou, a preto odporujúcou dobrým mravom je taká výška úrokov, ktorá podstatne presahuje úrokovú mieru v dobe dojednaní obvyklú, určenú najmä s prihliadnutím k najvyšším úrokovým sadzbám uplatňovaným bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek.

29. Podľa priemerných úrokov z úverov obchodných bánk zverejnených Národnou bankou Slovenska v mesiaci júl 2013 bol pri nových spotrebiteľských úveroch so splatnosťou 1 - 5 rokov priemerný úrok vo výške 11,27% ročne. Zo zmluvy o revolvingovom úvere vyplýva medzi stranami dohodnutá ročná úroková sadzba 70,01 %, čo predstavuje viac ako 6-násobok priemerných úrokov vyberaných bankami pri obdobných spotrebiteľských úveroch. Takto dohodnutá výška úroku podstatne prevyšuje priemerné úroky uplatňované v rovnakom čase bankami. Z uvedeného dôvodu považoval súd dohodnutú výšku úroku z úveru za v rozpore s dobrými mravmi.

30. Keď teda súd dospel k záveru, že v zmluve chýbajú podstatné náležitosti vyžadované zákonom a z toho dôvodu predbežne posúdil, že zmluva je bezúročná a bez poplatkov, jednoznačne dospel aj k záveru, že na strane žalovaného došlo k vzniku bezdôvodného obohatenia, nakoľko žalovaný mal nárok len na vrátenie sumy skutočne poskytnutých finančných prostriedkov, teda suma poukázanej žalobkyni vo výške 1 284,25 € (1500,00 € - 215,75 €).

31. Žalobkyňa na predmetnú Zmluvu o úvere č. 8500028395 uhradila sumu 2 808,20 Eur, ktorú skutočnosť mal súd preukázanú ako zo žalobkyňou predložených výpisov z účtov a potvrdení o zrealizovaní transakcie, ktoré platby žalovaný nespochybnil ani nerozporoval, a teda je nepochybné, že žalovaný sa na jej úkor obohatil o sumu 1 523,95 € (2 808,20 € - 1 284,25 €) a je povinný ju žalobkyni vydať.

32. Žalobkyňa sa ďalej domáhala vydania primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 500,00 €. Súd mal za to, že i tento nárok žalobkyne je v zmysle § 3 ods. 3 zákona o ochrane spotrebiteľa dôvodný. Je nepochybné, že žalovaný porušil práva žalobkyne ako spotrebiteľa tým, že používal nekalé praktiky pri poskytovaní spotrebiteľských úverov, a teda porušil svoje povinnosti ustanovené v právnych predpisoch na ochranu spotrebiteľa, čím výrazne zasiahol do práv žalobkyne. Žalobkyňa žalovanému nad rámec poskytnutej istiny úveru zaplatila bezdôvodne dosť značnú sumu, a to aj na úkor svojej rodiny, čím bolo zasiahnuté nielen do jeho práv, teda spotrebiteľa, ale aj do práv jeho rodiny. Vzhľadom na uvedené súd priznal žalobkyni i sumu 500,- €, ktorá suma sa súdu javí ako primeraná.

33. Súd o náhrade trov konania rozhodol podľa § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 C. s. p.. V danom prípade mal vo veci plný úspech žalobca a preto mu vzniklo právo na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Považská Bystrica písomne v troch vyhotoveniach.

V odvolaní sa uvedie, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, uvedie sa spisová značka, ďalej sa uvedie proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolanie musí podať podpísané. Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak žalovaný nesplní povinnosť uloženú týmto rozsudkom, môže žalobca podať návrh na vykonanie exekúcie podľa Exekučného poriadku.